

Těmi povinnostmi myslela práci mimo redakci. Podílí se na hudbě jedné kapely, je uznávaná malířka, spisovatelka a také fotografka. Svoji kreativní tvorbou žije. Ale i taková dokonalá žena s dokonalým životem má jednu velikou chybu. Možná to není chyba, je to jen rozmar či co. Těžko říct, protože ona je nečitelná jako špatně napsané telefonní číslo.

Najednou jí zazvoní mobil. „Jdeš dnes do klubu?“ Agnès se podívá trochu povýšeně. „Řekla jsem snad někdy ne?“ Položí to a zamýšleně se vrátí ke svému stolu. Přijede kurýr s balíčkem. Obdaří ho svým úsměvem a zamotá mu hlavu. Nic neobvyklého se dnes v jejím životě neděje. Objednala si nové lodičky. Červené, vysoké, vyzývavé stejně jako ona. Jako by jí ty boty nakoply a ona nahází věci do kabelky a chystá se domů. Cestou chce ještě nakoupit. Její auto stojí na rezervaci. Vždy je dokonale nablýskané a vyluxované.

Jakmile nastartuje, všimne si podivného muže v autě. Sleduje ji. Agnès zařadí a vycouvá. Když muž udělá to samé, pevně stiskne volant a rychle se rozjede. Je to nějaký hloupý poskok z médií. Od smrti Daniela Duboise ji chce neustále někdo vyslýchat. Ona sama ví, že je ta poslední, které se to týká. Daniel spáchal sebevraždu. Nikdo neví proč. Skočil ze skály. Agnès ho viděla padat. Byli spolu na lodi pod záminkou, že si promluví. Daniel ji totiž neúnosně miloval. Agnès se mu hlavu ani motat nesnažila, kamarády do svých intrik netahala nikdy, ale bohužel jen ona věděla, že se nezabil kvůli ní. Byl rozhodnutý už dávno před tím, než mu Agnès odpověděla na jeho vyznání. To jí však skoro nikdo nevěřil. Hlavně jeho rodina ji chovala ve veliké nenávisti, především jeho sestra. Protože v pokoji našli Danielův dopis o tom, že odchází, že už nemůže dál, nebyla Agnès oficiálně z ničeho obviněná. Jako jeho nejlepší přítelkyně věděla něco, co nikdo jiný nevěděl. Těsně před tím, než Daniel z lodi odešel a vymluvil se na to, že se chce jen projít, řekl jí všechno, co ho tížilo. To byl motiv jeho odchodu, nebyla to Agnès.

Přesto, že jí Daniel byl velmi blízký, nedala na veřejnosti znát svou slabost. Nikdy neplakala. Lidé usoudili, že je bezcitná mrcha.

Přitom Agnès se z jeho smrti úplně zhroutila, ale uvnitř sebe. Nikdy neukázala svůj splín lidem.

Závod s mužem, který byl nejspíš poslán, aby zjistil, jak žije *Lamačka srdcí*, jí připomněl tu bolest. Tento titulek doslova obletěl všechny noviny. V očích některých jí to uškodilo a někomu to přišlo jen zajímavé. Zajímavější to bylo poté, co pár falešných přátel sdělilo tisku, že Agnès láme mužská srdce na potkání. Lamačka srdcí jí říkali už dávno, ale od smrti Daniela to její přátelé nepoužívají. Jen ti nejbližší vědí, že Agnès chová k mužům obrovskou nenávist od doby, co jí zemřela matka. Ta prý zemřela kvůli drogám a alkoholu, ale Agnès ví, že za to mohl její nevlastní otec. Byl to vůl, tak ho vždy Agnès označovala, kdykoliv o něm někde mluvila.

V sedmnácti utekla z domu. Byla zoufalá. Kvůli své matce, kterou milovala a vždy jí pomáhala, protože se nechala dohnat až k alkoholu a vlastně už neznala nic jiného, až do teď zůstávala. Utekla k babičce, byla to matka jejího táty. Ona byla to jediné, co Agnès měla. Svěho syna před Agnès vždy hájila. On byl slavný malíř a o své dceři se nikdy nedozvěděl. Většinu života prožil v Číně, kde objevil své já, a nikdy se nechtěl vrátit. Babičku si Agnès našla sama. Její matka věděla, že jí nemůže nic dát, nic předat, a proto dceři nebránila, aby se matka jejího otce dozvěděla o své vnučce. Proto jediná možnost, kam utéct, byla její nalezená babička. Za krátkou chvíli, co se ty dvě znaly, si přirostly k srdci. Zůstala tam, protože její nevlastní otec byl rád, že se jí zbavil. Agnès se otevřely dveře do života. Začala konečně dýchat.

Babička ji seznámila se sousedy a ona díky tomu poznala své vrstevníky. Její nové kamarádky se k ní chovaly velice pěkně. Od téhle chvíle Agnès poznala sílu přátelství. Skoro každý den chodili na přeplněnou pláž, kde zažívali hodně legrace. Často si vzpomněla na matku. Občas měla výčitky, že ji opustila, ale možná jí ulevila tím, že odešla. Agnès byla její velkou starostí.

Svých osvobozujících osmnáct let oslavovala s přáteli na pláži. Veliká oslava plná alkoholu. Byl to ale osudný den s velkým D.